

Uppenbarelsens ljus

Predikan på Kyndelsmässodagen 2 februari i Gustaf Adolfskyrkan av Arne Wikström

När Jesus gjorde sitt första tempelbesök så var det nästan ingen som märkte det. Vi läser inte om någon präst eller officiell välkomstkommitté som hälsade honom välkommen. Profeten Malaki hade förutsagt att Messias skulle komma och besöka templet. Alla ministranter, präster och överstepräster ville naturligtvis vara med den gången. Men när Jesus kom så var det så oväntat och vardagligt. Han kom som ett spädbarn buren på sin mors armar. Och nästan ingen kände igen honom.

Men det fanns en gammal man och en gammal kvinna som hade väntat hela livet på detta ögonblick. Decennium efter decennium. Otroligt! För det är svårt att vänta! *Trons värsta prövning är att vänta*, som Lewi Pethrus så vist uttryckte det. Och kanske har du som jag ibland bett till Gud: *Herre ge mig tålamod – men gör det snabbt!*

Hanna och Symeon kände igen Jesus som Messias. Hur kunde de känna igen honom? De hade olika metoder. Hanna hade bosatt sig i templet, man kunde bo i murarna runt templet. Symeon kom ”ledd av Anden”. Och det är Andens uppgift att leda människor till Jesus.

Ja, visst var de fantastiska, både Hanna och Symeon. De tillhör en kategori människor som vi möter ibland. Människor som kanske inte är så kända, men som kan ha en oerhörd betydelse för oss i avgörande lägen i livet. De tillför något som omgivningen behöver. De bär Andens frukter (Kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning Gal 5:22-23) och omgivningen får plocka och äta av frukten. Själva är de troligtvis helt omedvetna om det.

Det är Hanna och Symeon som Maria och Josef får möta när de kommer till templet. Det var inte mötet med det väldiga templet som gav dem det bestående intrycket. Det var inte ceremonierna de fick vara med om när barnet Jesus bars fram eller de högtidliga

bönerna som bads. Märkligt nog så var det inte heller någon av prästerna, leviterna eller alla de skriftlärdade som gjorde så starkt intryck. Det bestående minnet för Maria och Josef var mötet med dessa två äldre personer, Hanna och Symeon, de som tjänade Gud natt och dag.

Symeon säger saker som får Maria och Josef att förundra sig, och Hanna strålar av glädje och berättar för alla om det speciella med detta barn. Det finns något i de här äldre människornas attityd som är mycket tilltalande. Det finns inget konstlat. Allt är så naturligt och genuint.

Den här typen av människor behöver vi! De är attraktiva och tillför välsignelser för människor som de möter. Jag minns en man i den här kategorin. Han hette Helge. Jag mötte honom i en Alpha-kurs för ca 10 år sedan. Han var då över 80 år. Älskad av oss alla. Han gick hem i frid för flera år sedan. Han brukade alltid säga: *Gud är ljus och kärlek*. Det är en bra definition av vad Gud är: ljus och kärlek. I 1 Joh står båda dessa beskrivningar på Gud. (1 Joh 1:5; 4:8).

Temat för denna dag är *Uppenbarelsens ljus*. Vi har en ljusbärare här i kyrkan. Den är nog det föremål som är mest använt i vår kyrka. Vad beror det på? Kanske har det att göra med att vi vet att ljus är starkare än mörker. Johannes säger *Ljuset lyser i mörkret och mörkret har inte övervunnit det*. (Joh 1:5). Ljuset har segrat och fortsätter att segra. Varje gång vi tänder ett ljus påminns vi om detta.

I dag är det Kyndelsmässodagen. Det hör samman med den gamla traditionen att fira ljusfest – *festum candelarum* – just denna dag. Den gamle Symeon håller Jesusbarnet i sin famn och säger *Jag har sett frälsningen*. Symeon talar arameiska. Jag har sett *Jeshua* säga han, dvs Jesus. Det är Jesus som är uppenbarelsens ljus. Frälsningen som Gud har berett åt alla folk.

Känner ni till Lars Collmar? Han var en intressant präst och författare. Han är minst av allt förutsägbar. Man vet aldrig hur det ska sluta när han predikar.

För många år sedan skrev han en bok som heter "Garderoben". Jag hörde honom berätta om den här boken för många år sedan. Den handlar om en medelålders man. Ganska välbeställd. Han gick i kyrkan ibland, men kände ofta en lätt oro på kvällarna. En kväll var oron värre än vanligt. Han låg i sängen och plötsligt ropade han ut i mörkret: - Jesus hjälp! Han skämdes lite efteråt. Att ropa på Jesus så där. Kan man göra det? Efter en stund ringde det på dörren. Det var Jesus. - Jag vill se din hemliga garderob, sa Jesus till mannen. Och mannen hade verkligen en hemlig garderob. Han trodde inte att någon visste om den. För den var väl igen-tapetserad. Den gick inte att upptäcka. Han fick ta fram ett rakblad och skära upp dörren.

Här slutade Lars Collmar sin berättelse. Han berättade inte vad som fanns i mannens garderob. - Det får ni läsa själva i boken, sa han bara.

Ja, nog blir man nyfiken. Vi vill ju gärna veta vad som finns i andra människors hemliga garderober. Många kvälls- och veckotidningar försöker att avslöja "sanningen" om vad som finns i hemliga garderober hos våra kändisar och offentliga personer.

Men hur är det med oss själva? Vi kanske lever ett hyggligt liv - går i kyrkan ibland - vi kanske t.o.m. är socialt välanpassade. Men en och annan av oss har nog en hemlig garderob. Ingen annan vet om den. Den är skickligt förtapetserad. Ingen kan ana förekomsten av vår hemliga garderob. Men samtidigt inser vi att ångesten inte kommer att släppa så länge garderoben är hemlig.

Och visst kan vi människor dölja saker för varann. *Vi dölja våra tankar / vi dölja våra ord / och vårt hjärta som bankar och slår* skaldar Nils Ferlin.

Vi människor är duktiga på att dölja saker för varann. Men kan vi dölja det för Gud? Låt oss

tänka oss att vi lever i ett mörkt rum. Helt plötsligt slås dörren upp och ljuset faller in i rummet. Vilken förvandling! Ljuset avslöjar vår situation. Och där står vi. Blottställda - nakna inför Gud. Vi kan inte dölja något för honom Inte ens fikonlöv hjälper!

Men Guds ljus är inte bara som en strålkastare som avslöjar oss in i minsta skrymsla. Nej, han kommer med sitt kärleks ljus som värmer. Ljus utstrålar som bekant också värme. *Det finns värme i hans domslut mer än någon frihet ger* (285)

Först kanske vi tycker att Guds ljus är en stark strålkastare - det är när vi blir avslöjade - men sedan är ljuset varmt som solen. Guds kärleks sol. Som ett solarium kanske. Vi får ligga på en säng och få en solbehandling medan rummet städas upp av Gud. *Han låter mig vila på gröna ängar.* Ps 23:2 Underbart! Men där får vi inte ligga hela tiden. Man ska ju inte ta så långa pass i solariet! Vi ska ut och gå. Men var inte ängslig! Gud lämnar dig inte! *Han leder mig på rätta vägar.* Ps 23:3 Ljuset inte bara avslöjar och värmer, det vägleder också. Som en ficklampa eller lykta. Alla har vi nog varit med om att gå på en väg i mörker. Är det en smal stig i skogen så är det fantastiskt att ha en ficklampa eller en lykta. Men en lykta lyser inte långt. Ett steg i taget. Det är den kristnes vandring. *Led milda ljus, ett steg är nog för mig.* Ps 275

I denna mörka värld så leder oss Gud steg för steg. Vi skulle gärna vilja ha strålkastaren nu. För att få veta mer om framtiden. Men för det mesta så ser vi bara var vi ska sätta ner foten nästa gång.

csGud är ljus och inget mörker finns i honom
1 Joh 1:5

Bön: *Herre, till dig får jag komma, komma precis som jag är. Inför dig kan jag ingenting dölja, du vet varje tanke jag bär. Men trots att du ser all min svaghet och vet att jag är ett av dina minsta barn, får jag komma ändå, och jag vet det är så: under allt är jag älskad av dig.* Ps 758/ PoS 833